

NÉZD, A TENYEREMRE RAJZOLTALAK!

Immár hátunk mögött tudjuk a 2025-ös esztendőt, s természetesen vegyes érzelmekkel szívünkben tekintünk a 2026-os évre. Mindaz, ami világunkban történik, hat egyéni érzéseinkre. Ennek is köszönhető, hogy adott esetben kiszolgáltatottnak és sebezhetőnek érzem magam. Ezért hát keresem azokat a megerősítő támpontokat, amelyek tartást kölcsönözhetnek a továbbiakban is életemnek.

Utóbbi időben több alkalommal is szóltam arról, hogy Egyházmegyénk a szinodalitás jegyében rálépett a változás útjára. Ennek a változási folyamatnak fontos szakasza veszi most kezdetét az új esztendőben. Egyházközségünk 78 éves múltját ismerjük. A remény zarándokaként szeretnék erőt meríteni abból a felismerésből, hogy életem Isten tenyerében van.

A kép önmagáért beszél: „Nézd, a tenyeremre rajzoltalak!” (Iz 49,16). Érdemes egy kicsit elidőzni magánál a képnél és a közvetített üzenetnél. Isten a tenyerére rajzolt engem! Ő figyelmes, szeret, gondoskodni akar rólam. Csakis rajtam múlik, hogy megérint-e az Ő gondoskodó szeretete. Amennyiben mélyen belemerülök e kép közvetített üzenetbe, máris biztonságosabbnak és nyugodtabbnak érzem magam. Nincs helye az aggodásnak és kishi-

túségnek! Ő akkor is hordoz engem, amikor én erről elfeledkezem. Mert-hogy végtelenül szeret engem. Fontos vagyok számára!

Kit, kiket rajzolnék most az én tenyerembe? Vagyis kik azok, akiket továbbra is szeretetemmel, gondoskodással, figyelmességgel akarok megajándékozni az elkövetkező esztendőben is. Csodálatos küldetés ez! 2025. december 7-én a Kegyes Alapítvány kegyeltjeit rajzoltuk egyénileg tenyerünkbe több százan. Miközben ezt tettük, jobbakká váltunk. Valljuk: „Együtt jónak lenni még jobb!”

ISTEN TENYERÉN – ÍGY INDUL AZ ÉV

*„Új esztendő... Nem tudja senki sem,
hogy mi vár reá, merre, hova lép.”*

(Bódás János)

Az új esztendő küszöbén mindannyian ismerjük ezt az érzést: elindulunk az úton, de nem látjuk előre, mi vár ránk. Tervezünk, remélünk, próbálunk kapaszkodókat találni, mégis ott marad bennünk a kérdés: lesz-e elég erőnk végigmenni az előttünk kibontakozó úton? Január csendje ezért egyszerre hordoz várakozást és bizonytalanságot.

Ebben a bizonytalanságban és várakozásban a hit ad nekünk erőt. Ez a hit nem azt jelenti, hogy minden kérdésünkre választ kapunk, vagy hogy ne lennének nehéz pillanataink. Azt jelenti, hogy nem kell mindezt egyedül hordoznunk. A bizalom akkor válik igazán értékessé, amikor épp nem látunk mindent tisztán. Isten jelenléte nem mindig válaszok formájában érkezik, hanem mint megnyugvás: nem vagyunk egyedül a küzdelmeinkben. A Szentírás is erre bátorít: *„Az Úr vezeti az ember lépteit”* (Péld 20,24).

Ebben a bizonytalanságban szólal meg Gyökössy Endre vallomása – csendes bizonyossággal: *„Életem ott van Isten tenyerén. Azért nem félek én, bármi fáj nekem...”* Ezek a sorok nem tagadják a fájdalmat és a kérdéseket, hanem abból a tapasztalatból születnek, hogy az élet kiszámíthatatlan. Mégis arra hívnak, hogy Istenre bizzuk magunkat, és enged-

jük, hogy ne a félelemé legyen az utolsó szó.

Mária alakjában mindez testet ölt. Bizonytalanságban hordta és szülte meg gyermekét, mégis rábízta magát arra az isteni üzenetre, amelyet az angyal hozott neki. A betlehemi gyermek a Jézus nevet viselte, ami annyit tesz: *Isten megszabadít*. Mária ezt a titkot nem megfejteni akarta, hanem szívében őrizte, hogy az emberi törekénység és az isteni ajándék találkozásában megszülethessen életének csendes békéje.

Ez a bizalom akkor válik igazán kézzelfoghatóvá, amikor a szeretet konkrét tettekben ölt testet. Egy sikeres adománygyűjtés után nemcsak az öröm marad meg bennünk, hanem a csendes felismerés is: nem egyedül hordozzuk a terheket. Amikor sok apró gesztus összeér, és a jó szándék utat talál, Isten gondvise-

lése megmutatkozik a mindennapokban. Amit adtunk, nem elfogyott, hanem meg sokasodott: reménnyé lett azok számára, akik kapták, és megerősítéssé azoknak, akik adni tudtak.

Talán az új év legfontosabb belső válasza nem a bizonyosság, hanem a bizalom. Nem tudjuk, merre vezet az utunk, de tudhatjuk, kinek a kezében van az életünk – és ez elég ahhoz, hogy továbbinduljunk. Ahogyan Gyökössy Endre kérése is felszabadító felismeréssé válik:

*„Miért is, mitől félhetnék én:
Az Isten tenyerén?”*

Dr. Czuppper-Váraljai Ágnes

A SZÍV AJTAJA BELÜLRŐL NYÍLIK – AMIKOR MEGNYÍLIK A SZÍV, A SZERETET KÉZZELFOGHATÓVÁ VÁLIK

Kép: Bandean Andrea

Sokszor halljuk ezt a mondatot: „A szív ajtaja csak belülről nyílik.”

Ez azt jelenti, hogy Isten nem erőszakos. Nem tör ránk, nem követel, nem kényszerít. Kopog. Csendesen. Türelmesen. És vár. Arra, hogy mi döntünk: megnyitjuk-e előtte a szívünket.

A szívünk ajtajának kilincse belül van. A mi oldalunkon. A szeretet, a jóság és az odafigyelés ezért mindig döntés kérdése. Amikor kinyitjuk a szívünket, nemcsak Istent engedjük be, hanem mindazt is, amit Ő hoz: békét, reményt, irgalmat és erőt a jó cselekvéséhez.

A gyerekek ebben különösen jó példát mutatnak. Ők még ösztönösen tudnak bízni, örülni, adni. Egy mosoly, egy rajz, egy megfogott kéz számukra természetes válasz a szeretetre. Tőlük tanulhatjuk meg újra, milyen az, amikor a szív ajtaja nyitva van – számítás és feltételek nélkül.

Ezt élhettük meg a „Jónak lenni jól” kezdeményezés kapcsán is. Amikor sokan döntöttek úgy, hogy megnyitják

a szívüket mások felé, a szeretet kézzelfoghatóvá vált. Egy adományban, egy segítségben, egy odafigyelő gesztusban. Ahogyan a gyerekek is természetesen nyúlnak a másik felé, úgy vált a szeretet cselekvővé felnőttek ezrein keresztül.

Isten tenyerén lenni biztonságot jelent. Ugyanakkor felelősséget is: meghívást arra, hogy mi magunk is Isten kezei legyünk ebben a világban – különösen a legkisebbek, a rászoruló és a sérülékenyek felé.

Az év eleje jó alkalom arra, hogy megálljunk, és újra feltegyük a kérdést: *kinyitom-e ma a szívem ajtaját?*

Egy gyermek felé. Egy jó cselekedetben. Egy mosolyban. Egy bátor, szeretettel teli döntésben.

*Mert jónak lenni valóban jó.
És mindig belülről kezdődik.*

Szentek nyomában

BOLDOG BATTHYÁNY-STRATTMANN LÁSZLÓ

Boldog Batthyány-Strattmann László (1870–1931) arisztokrata származása ellenére egész életét a szenvedők szolgálatába állította. Orvosi hivatását nem karrierként, hanem keresztény küldetésként élte meg, ezért vált a „szegények orvosává”.

A Batthyány család hercegi ágából származott. Tanulmányait jezsuita gimnáziumban kezdte, majd a bécsi és innsbrucki egyetemen folytatott orvosi képzést. Kezdetben általános orvosként dolgozott, később a szemészet felé fordult, és ebben a szakterületben szerzett kiváló hírnevet. Tudását folyamatosan képezte, modern módszereket alkalmazott, miközben hitét a gyógyítás szerves részének tekintette.

Felesége Coreth Mária Terézia grófnő volt, akivel mélyen vallásos, szeretetteljes házasságban éltek, és tizenhárom gyermekük született. László herceg hitből fakadó döntése volt, hogy a szegény betegeket mindig ingyen gyógyította, gyakran még az útiköltségeket és gyógyszereiket is ő maga fizette. Orvosi rendeléseit imádsággal kezdte, betegeit nemcsak testi, hanem lelki gyógyulásra is segítette.

Legismertebb működési helyei a köpcsényi (Kittsee) és a körmendi kórház voltak. Köpcsényben hunyt el 1931-ben, sírja ma is zárandokhely. Földi maradványai a körmendi Batthyány-Strattmann kastélykápolnában találhatók, ahol sokan imádkoznak közbenjárásáért. Zárandokhely kapcsolódik nevéhez Köpcsényben, Körmenden és a boldoggá avatás helyszínén, Rómában is.

Batthyány-Strattmann László hősie

fokon gyakorolta a keresztény szeretetet: orvosi hivatását önzetlenül, mély hitből fakadóan élte meg, és egész életét a rászorulóknak szolgálatába állította. A boldoggá avatáshoz szükséges csodát 2002-ben ismerték el: egy daganatos

beteg megmagyarázhatatlan, orvosilag nem indokolható gyógyulását Batthyány-Strattmann László közbenjárásának tulajdonították. Boldoggá avatására 2003-ban, II. János Pál pápa által került sor.

Az ő példája ma is időszerű: hit, szakmai elkötelezettség és irgalmas szeretet egységeként mutatja meg, mit jelent Krisztust követni a világban.

„JÓNAK LENNI JÓ!“ RENDEZVÉNYRŐL ÉS ANNAK KÖZÖSSÉGI JELENTŐSÉGÉRŐL

Interjúnkban Siklósi Beatrix újságíróval, médiaszakemberrel, a Kossuth Rádió vezetőjével beszélgetünk az idei stuttgarti „Jónak lenni jó!” rendezvényről és annak közösségi jelentőségéről.

T.V.R.: Köszönjük, hogy csatlakoztak hozzánk, és szeretnénk néhány kérdésben megismerni az Önök véleményét az idei stuttgarti „Jónak lenni jó” rendezvényről.

Kezdjük azzal, hogy milyen benyomást tett Önökre eddig a rendezvény?

Siklósi Beatrix: Mivel másodszor vagyok itt, eleve már arra gondoltam, hogy biztos azok, akik tavaly segítettek, talán idén is eljönnek, mert már augusztusban kaptunk egy hírt arról, hogy szervezik a decemberi találkozót. Ez minket nagyon meghatott otthon, hogy a stuttgarti magyarokra idén is számíthatunk. Amikor megérkeztünk, és már ment a nagy készülődés, akkor az embernek mindig az az érzése, hogy egy dolog, hogy jól akarják érezni magukat az emberek, de mindig ott van mögötte a kérdés: miért, mi a cél.

És ez mindig ájtón: az emberek segítőkészsége. Az, hogy ha valakivel történik valami rossz a világ egyik pontján, akkor a világ másik pontján összegyűlnek az emberek azért, hogy azoknak, akiknek most nagyon rossz, egy kicsit jobb legyen. Ezt lehetett itt érezni. Ezeket az embereket korábban nem ismertük. És ez tényleg egy nagyon megható dolog, amikor ismeretlen emberek összejönnek, és azt mondják: akkor most az euróinkat

arra adjuk, hogy például idén a kárpátaljai gyerekeknek jobb legyen.

Én azt tapasztaltam, hogy mindenki ezt annyira szívesen, jó lélekkel teszi. Nekem mindig is meggyőződésemm volt, hogy a magyar ember jó. Persze sokat veszeksztünk, sokat civódunk, sokszor mindenki mindent jobban szeret tudni, de amikor egy jó ügyért megszólítjuk a

magyar embert, akkor egy emberként jönnek. Fontos, hogy jól szólítsuk meg őket. Ezért tartottam én is fontosnak most, a rendezvény közepén elmondani, hogy azok a forintok, illetve eurók, amelyek tavaly bejöttek több mint 15 ezer euró valóban a Tábita-ház megépítésére fordítottak, és ez a ház meg is épült. Ez a bizalom alapja. Valószínűleg ezt a bizalmat sikerült megteremtelnünk,

amiért nagyon hálásak vagyunk az itteni magyaroknak.

T.V.R.: Volt valami, ami különösen megfogta vagy lenyűgözte Önöket?

Siklósi Beatrix: Én azt gondolom, hogy a lelkek találkozása. Ez lehet, hogy kicsit szentimentálisnak hangzik, de én nagyon hiszek abban, hogy az emberek nemcsak ésszel élnek, és nemcsak mindig arra gondolnak, hogy mi az érdekük, mitől lesz nekik személyesen jobb. Ilyenkor az emberek egymással is egy kicsit rácsodálkoznak: jé, ő is eljött?

Hallottam, hogy sok olyan ember találkozik itt, akik valószínűleg az év többi napján nem nagyon állnának szóba egy-

folyt. 6. old.

mással, de ez a jó ügy összehozza őket. Ez bizonyítja azt, amit mondtam: ha a lelkünk mélyén jók vagyunk, akkor képesek vagyunk az ellentétet is félretenni. A stuttgarti „Jónak lenni jó” program számomra erre egy nagyon jó bizonyíték.

T.V.R.: Hogyan írják le a hangulatot itt a helyszínen?

Siklósi Beatrix: Amikor az ember mosolygós arcokat lát, márpedig itt mindenki mosolyog, mindenki kedves a másikkal, akkor ez együtt egy nagyon erős hatást ad. Én azt tapasztaltam, hogy itt mindenki mosolyog, jókedvűek az emberek, énekelnek. Szerintem amikor együtt énekeltek a Himnuszt, majd utána a Nélküled című dalt, ami nálunk már szinte második himnuszként van számon tartva, akkor még azoknál is megmozdult a lélek, akik talán kritikussabbak a többiekkel szemben. Ilyenkor érezhető igazán, hogy mi tényleg egy vérből valók vagyunk.

Ezt erősíteniünk kell, mert az életben jönnek viharok, nehézségek, de mindig a közösség az, ami életben tudja tartani az embert, még az egyedül maradt embert is. Ennek ez az ereje.

T.V.R.: Hogyan látják a rendezvény jelentőségét?

Siklósi Beatrix: Ez a legnagyobb jelentősége: az összefogás, a közösség. Az ember egyedül mindig elveszik. Hosszú távon, legyen bárki bármilyen gazdag is, sok gazdag emberrel, milliárdosokkal készítettem már interjút, gyakran magányosabbak, mert nem hisznek az igazi közösségben, mindig ott vannak a fejükből az apró kételyek, hogy talán érdekből kedvesek hozzájuk.

Egy ilyen helyen ez nincs jelen. Itt nem azért mosolyog az ember a másokra, mert akar tőle valamit, hanem azért, mert

valaki másnak szeretne segíteni.

T.V.R.: Milyen üzenetet szeretnének a médián keresztül átadni az idei stuttgarti „Jónak lenni jó” eseménnyel kapcsolatban?

Siklósi Beatrix: Azt, hogy nemcsak az anyaországban élnek magyarok, hanem mindenhol élnek jószándékú, jóindulatú magyar emberek. Soha nem tudjuk, hogy az élet hova sodor valakit, és milyen okból. Nem is kérdezzük, mert mindenkinek megvan a saját sorsa. De amikor elmegyünk a határon túlra, és találkozunk emberekkel, akik magyar ügyekért dolgoznak, magyar embereket segítenek, akkor megszűnnek az országhatárok.

Ez az összetartozás érzése. Szerintem az itt lévők is ezt érzik. Nem a szomszédoknak segítünk, nem a gyerekeim iskolájának, hanem valakinek messze, akik mégis magyarok. Ez a határon túli összefogás lényege: nem számít, ki hol él, össze kell tartani. Mert mindenki találkozik az életében nehézségekkel, tragédiákkal, problémákkal, és mindig nagy segítség, ha vannak emberek körülöttünk, akik könnyíteni tudják ezek elviselését.

Én anyaországi magyar vagyok, de nagyon sokszor dolgoztam határon túl, és a kisebbségi lét mindig speciális. Még akkor is, ha valaki jó körülmények között él, ott van a honvágy, az anyanyelv, a gyerekkorból hozott kultúra, az olvasmányélmények, a barátságok. Ezek olyan erős kötődések, hogy bárhová kerül az ember a világban, komoly alapot jelentenek.

Ezért fontos, hogy mindezt továbbadjuk a gyerekeinknek. A fiatalok kalandoznak, jobbra-balra mennek, de ha gyerekkorban megkapják ezt az erős alapot, később már könnyen tudnak rá építeni. Ez nem felsőbbrendűséget jelent, hanem

A VÍZ TERE – VÍZKERESZT ÜNNEPÉN

Vízkereszt az egyházi év egyik leg-sűrűbb jelentésű ünnepe. A karácsonyi idő lezárásán túl Jézus Krisztus megjelenésére irányítja a figyelmet: arra a pillanatra, amikor Isten felismerhetővé válik az ember számára. Nem elvont módon, hanem konkrét eseményekben, emberi helyzetekben, a mindennapok valóságában.

Az ünnep három evangéliumi eseményt kapcsol össze. A napkeleti bölcsek érkezése azt üzeni, hogy Krisztus nem egy néphez, hanem az egész világhoz szól. Jézus megkeresztelkedése a Jordánban a nyilvános működés kezdetét jelöli: az Atya szava és a Lélek jelenléte egyértelművé teszi kilétét. A kánaai menyegző csodája pedig megmutatja, hogy ahol Krisztus jelen van, ott az emberi élet új minőséget kap. Ezekben az eseményekben közös, hogy Isten kilép a rejtettségéből, és belép az ember világába.

Vízkereszt szimbolikájában a víz kiemelt szerepet kap. A víz az élet, a tisztulás és az újjászületés jele, ugyanakkor találkozási tér is: Isten és ember között. Jézus alámerülése a Jordán vizében nem saját megtisztulásáról szól, hanem arról, hogy megszenteli az emberi valóságot. A megszentelt víz ezért nem pusztán emlék, hanem meghívás: felismerni Isten jelenlétét ott is, ahol első pillantásra minden hétköznapinak tűnik.

Ez a felismerés tovább vezet. Ha Isten jelen van az ember életében, a hit természetes módon bontakozik ki a szeretet tetteiben. Vízkereszt így nemcsak szemlélődésre hív, hanem irányt is mutat: a felismerésből fakadó cselek-

vés felé.

Ezt élhettük meg december 7-én Stuttgartban is, amikor immár harmadik alkalommal kapcsolódtunk be a „Jónak lenni jó!” – „Együtt jónak lenni még jobb!” karitatív kampányába. A közös jelenlét és az együtt vállalt cél egyértelművé tette: a szeretet akkor válik igazán kézzelfoghatóvá, amikor figyelemmé, odafordulássá és konkrét segítséggé formálódik.

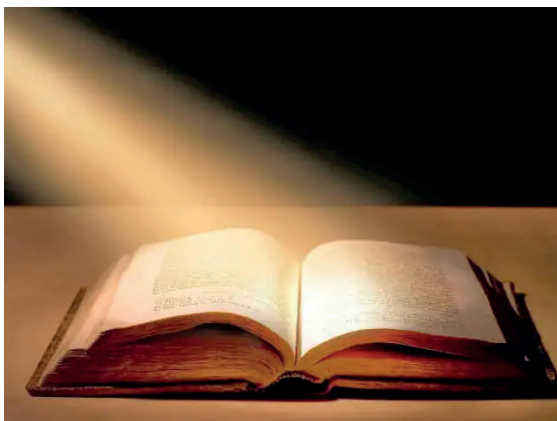
Vízkereszt arra tanít, hogy a hit nem megáll, hanem tovább áramlik. Ahogy a víz életet hordoz, úgy a felismerésből fakadó jóság is akkor teljeseedik ki, ha másokhoz is eljut.

ÚJÉVI FOGADALMAK KERESZTÉNY, KATOLIKUS SZEMMEL

Az új esztendő küszöbén sokan tekintenek vissza az elmúlt évre, és fogalmaznak meg újévi fogadalmakat. Vágyunk a megújulásra: arra, hogy jobba tegyük életünket, rendezzük kapcsolatainkat, elhagyjuk rossz szokásainkat, és tudatosabban éljünk. Ezek az elhatározások önmagukban jók és értékesek. Keresztény emberként azonban érdemes tovább lépünk, és feltennünk a kérdést: miként illeszkednek fogadalmaink Isten akaratahoz, és hogyan vezetnek bennünket közelebb hozzá?

A katolikus hit tanítása szerint Isten nem elsősorban teljesítményt vagy hibátlan életet vár tőlünk, hanem nyitott és készséges szívet. Az újévi fogadalom akkor válik igazán kereszténnyé, ha nem csupán önmagunk tökéletesítését célozza, hanem Isten felé fordítja tekintetünket, és szeretetre indít embertársaink iránt. Az Úr nem azt kéri, hogy erőnkön felül helytálljunk, hanem hogy bizalommal rábizzuk magunkat, és újra meg újra elinduljunk a jó útján.

A Szentírás emlékeztet bennünket: „Nélkülem semmit sem tehetek” (Jn 15,5). Ezért fogadalmaink alapja nem pusztán az emberi akarat, hanem az isteni kegyelem. Fontos, hogy elhatározásainkat imádságban fogalmazzuk meg, és kérjük Isten segítségét a mindennapokban. Egy vállalt napi ima, a szentmisén való hűségesebb részvétel, a Szentírás rendszeres olvasása, a kiengesztelődés keresése vagy a felebaráti szeretet tudatosabb gyakorlása

mind olyan fogadalmak lehetnek, amelyek Istennek is kedvesek.

Az újévi fogadalmak útján elkerülhetnek a botlások és gyengeségek. Ezek nem kudarcot jelentenek, hanem lehetőséget az alázatra és az újrakezdésre. Isten irgalmas, türelmes, és minden nap új esélyt ad. Így az új év a remény idejévé válhat: amikor terveinket Isten kezébe tesszük, és hagyjuk, hogy Ő formálja szívünket és életünket. Az új év kezdetén ezért érdemes nem túl sok, hanem átgondolt és reális fogadalmat tenni, amelyeket kitartó imával és alázattal kísérünk. Ha döntéseink mögött ott van a hit, a remény és a szeretet szándéka, akkor az újévi elhatározások nem terhet jelentenek, hanem kapaszkodót a mindennapokban. Így az év minden napja alkalommá válhat a lelki megújulásra és az Istenbe vetett bizalom elmélyítésére. Minden apró lépés számít, amelyet szeretetből teszünk meg, mert Isten a kicsiny, őszinte szándékokat is bőséges kegyelemmel áldja meg. Újra és újra.

KÖZLEMÉNYEK - RENDEZVÉNYEK

Reménykedve és bizakodva várjuk a 2026-os esztendőt.

Stuttgarti programjaink

2026. január 1-jén, csütörtökön, Stuttgartban, 11.30 órakor lesz szentmise! Isten áldásával, Szűz Mária istenanyaságának ünnepén, a béke világnapján örömmel és reménnyel szívünkben indulunk el az új Esztendőben.

2026. január 4-én, vasárnap, 15.00 órakor gyermek-istentisztelet.

2026. január 6-án, keddi napon, **Vízkereszt ünnepe**. Szentmise 18.00 órakor!

2025. január 16-án, pénteken, 18.00.00 órakor **Barátságklub!** Előtte, 17.30 órakor szentmise.

Pénteki napokon Stuttgarti délután. 17.30 órakor rózsafüzért imádkozunk, majd szentmise. A híveket január 16-án, 23-én és 30-án várjuk.

2026. január 31-én, szombaton 19.00 órai kezdettel **51. Stuttgarti Magyar Katolikus Jótékonyági Bál.**

*

Ulmi programjaink

2026. január 6-án, keddi napon, **Vízkereszt ünnepe**. Szentmise 15.00 órakor!

2026. január 11-én, vasárnap, 15.00 órakor **ökumenikus istentisztelet**, utána agapé.

*

Weingarteni programjaink

2026. január 1-jén, csütörtökön, Weingartenben, 16.00 órakor lesz szentmise a 14 Nothelfer Kapelle-ben! Isten áldásával, Szűz Mária istenanyaságának ünnepén, a béke világnapján örömmel és reménnyel szívünkben indulunk el az új Esztendőben.

2025. január 6-án, keddi napon, **Vízkereszt ünnepe**. Szentmise 10.00 órakor a 14 Nothelfer Kapelle-ben.

2025. január 22-én, csütörtökön, **Weingarteni délután** a 14 Nothelfer Kapelle-ben, 17.30 órakor rózsafüzért imádkozunk, majd 18.00 órakor szentmise.

azt, hogy a gyökereinkben ott van az igazságkeresés, a szabadságvágy és az egyéni akarat.

T.V.R.: Tavaly meghívott vendégként voltak jelen, idén pedig maguktól jöttek. Mi motiválta Önöket, hogy újra ellátogassanak?

Siklósi Beatrix: Mi visszük tovább azt, amit itt megkaptunk. Tavaly is saját akaratunkból jöttünk, mert fontosnak éreztük ezt az ügyet. Akkor csak rövid időre tudtunk maradni, nem azért, mert ne szerettünk volna, hanem mert tovább kellett mennünk: Karlsruheba is ellátogattunk, és a sűrű, egész napos program miatt vissza kellett térnünk.

Idén viszont tudatosan úgy terveztük, hogy több időt szánunk erre az alkalomra. A kampányt 21-én zárjuk egy egész napos eseménnyel, ezért most van lehetőségünk egy kicsit megállni, jelen lenni, és megélni ezt a közösségi élményt. Ez számunkra nagyon fontos, mert nemcsak adni jöttünk, hanem erőt is meríteni abból, amit itt kapunk.

T.V.R.: Nagyon köszönjük a részvételt és a beszélgetést, sok sikert kívánunk a munkájukhoz!

Siklósi Beatrix: Köszönjük szépen

Péntek Tünde Mária

SZENTMISÉK

Stuttgart	január 1	csütörtök	11.30 óra
Weingarten (14 Nothelfer Kapelle)	január 1	csütörtök	16.00 óra
Balingen	január 3	szombat	16.00 óra
Schwäbisch-Gmünd	január 4	vasárnap	9.30 óra
Stuttgart	január 4	vasárnap	15.00 óra
Weingarten (14 Nothelfer Kapelle)	január 6	kedd	10.00 óra
Ulm	január 6	kedd	15.00 óra
Stuttgart	január 6	kedd	18.00 óra
Biberach (Dreifaltigkeitskirche)	január 10	szombat	16.15 óra!!!
Friedrichshafen	január 11	vasárnap	11.00 óra!!!
Ulm – ökumenikus istentisztelet	január 11	vasárnap	15.00 óra
Heidenheim	január 17	szombat	15.30 óra
Ludwigsburg	január 18	vasárnap	9.30 óra
Stuttgart – nincs szentmise!!!	január 18	vasárnap	nincs időpont
Heilbronn	január 18	vasárnap	15.30 óra
Tuttlingen	január 24	szombat	16.00 óra
Böblingen	január 25	vasárnap	9.30 óra
Eislingen	január 25	vasárnap	15.00 óra

Szerkesztők: Bandean Andrea, Barsy-Szabó Brigitta, Barsy-Szabó Zsolt, Dr. Czuppper-Váraljai Ágnes, Pál Ramóna, Péntek Tünde Mária és Merlász Tibor
Tördelő: Pap Lóránt-A. (felixio GmbH)
Kiadó: Szent Gellért Magyar Katolikus Egyházközség

Postacím: Albert-Schäffle-Str. 30, 70186 Stuttgart
Tel: +49/711-236 9190, **Fax:** +49/711-236 7393
E-mail: SzentGellert.Stuttgart@drs.de

Honlap: www.stuttgarti-katolikusok.de
Facebook: www.facebook.com/stuttgarti.katolikusok

Banki adatok: LB-BW Bank
Kunden-Referenznummer: Ungarische Katholische Gemeinde
Kontoinhaber: Kath. Stadtdekanat Stuttgart
IBAN: DE63 600 501 01 000 46 46 192
BIC: SOLADEST600